Р Е Ш Е Н И Е
№ 3696

гр. София, 03.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 29.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова
ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **8152** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 12.06.2013г., постановено по н.а.х.дело №8047/2012г. по описа на СРС, 96-ти състав., потвърждаващо Наказателно постановление №22-2204055/06.02.2012г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда"-С., с което последният на основание чл.416 ,ал.5 от КТ, вр с чл.414,ал.1 от КТ наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл.128, т.2 от КТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение: При проверката било дадено предписание, за изпълнение на което е необходим срок, а проверяващите органи са съставили акт за консаттирано нарушение и така не са дали възможност на дружеството да изпълни предписанието; В АУАН и след това в НП, не били описани фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението както изисква чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, не било зачетено обяснението, че се изплаща трудово възнаграждение в срок и има ведомости; позоваването на чл.128, т.2 от КТ било непълна правна квалификация; Освен това административният орган съставил няколко акта и НП за едно и също нарушение. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление. В съдебно заседание, касаторът- [фирма], се

представлява от адвокат П., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания.
Ответникът по касация- Дирекция”Инспекция по труда”-С. оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана, счита че издаденото предписание не влияе върху ангажиране на наказателната отговорност на дружеството, дадено е на по-късен етап, след като не са изплатени възнагражденията на служителите и цели изплащане на същите. Иска оставяне в сила решението на СРС.
Представителят на СГП иска потвърждаване решението на СРС.
Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице - страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.
След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба, основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:
След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка:
При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 18.01.2012г. в ресторант „М.“ в [населено място] и на 20, 23 и 26.01.2012г. в Д“Т“-С. е установено, че работодателят [фирма] в качеството му на работодател е начислил, но не е изплатил уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за месец октомври 2011г. на лицата Л. Г., М. Й., С. К. и останалите работници и служители, съгласно представената ведомост. На 26.01.2012г. е съставен АУАН връчен надлежно по законоустановения ред на представител на касатора. Срещу акта е подадено възражение, в което се излагат съображения, че следва да се изчака срока на предписанието, работят в условия на криза и с актовете ще бъде затруднена дейността на дружеството, което нямало нарушения и актове от Дирекция „ИТ“. Въз основа на акта е издадено обжалваното НП, с което на работодателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.128, т.2 от КТ, така както е описано в акта. За установеното нарушение били дадени и писмени предписания със срок за изпълнение на предписанието 13.03.2012г. Пред въззивния съд разпитаната като свидетелка управителката А. сочи, че към датата на приключване на проверката не са били изплатени възнагражденията на служителите за м.октомври 2011г.
Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд е обосновал изводи за законосъобразно съставяне на АУАН, за установяване по несъмнен начин на описаните в АУАН и постановлението обстоятелства от събраните писмени и гласни доказателства. Приел, е че е доказано нарушение на разпоредбата на чл.128, т.2 от КТ, тъй като не е изплатено трудовото възнаграждение за извършената работа за месец октомври 2011г. на работниците и служителите, съгласно ведомост. Намерил е, че нито акта, нито постановлението страдат от съществени пороци. Доводите за маловажност са обсъдени като неоснователни, както и е изведено, че наложената в минималния размер имуществена санкция е в съответствие с тежестта на нарушението.
Касационната инстанция намери решението за валидно, допустимо и правилно.
Изводите на СРС съответстват на фактическата обстановка, за която са събрани изясняващите я писмени и гласни доказателства, изложени са мотиви относно преценката за законосъобразност на АУАН и НП.
Неоснователно е оплакването, свързано с недаването на възможност да се изпълни

предписанието в срока му. В случая работодателят е наказан не за неизпълнение на дадено предписание, а за нарушение на чл.128, т.2 от КТ изискващ работодателят да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове. Даденият срок за изпълненние на направеното предписание не изключва административното наказване за нарушението, обосновало предписанието, тъй като то е самостоятелно административно нарушение (чл.414, ал.1 от КТ), различно от административното нарушение за неизпълненние на дадено предписание (415, ал.1 от КТ)

Не се опровергава констатацията на наказващия орган, че към датата на констатиране на нарушението 23.01.2012г. на посочените работници и служители са изплатени трудовите възнаграждения за м.октомври 2011г., включително и след това. Напротив управителката при разпита й пред СРС свидетелства, че към проверката възнагражденията не са били изплатени. Съгласно чл. 270, ал.2 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Съгласно представената ведомост са начислени възнаграждения за месец октомври 2011г., съответно трудовото възнаграждение е дължимо до края на месец октомври, а при проверката на 23.01.2012г. няма данни да са изплатени. Следователно нарушението по чл.128, т.2 от КТ е доказано. Тъй като с неплащането на трудовото възнаграждение в срок, са свързани вредни последици за работника, който остава без основен доход, то не би могла да се приложи отговорността за маловажно нарушение по чл.415в от КТ в относимата й редакция.

И в АУАН и в НП фактическата обстановка около нарушението е ясно описана и безпротиворечива, не се опровергава, а се подкрепя от събраните доказателства, като касаторът не сочи доказателства за нещо различно от установеното неплащане към датата на проверката на трудовите възнаграждения на визираните конкретни лица. Твърдяното като необсъдено обяснение, че се изплащат трудови възнаграждения в срок не се доказва, включително и пред касационната инстанция. Тъй като ежемесечното изплащане на трудовото възнаграждение е принципно законово положение съгласно чл.270, ал.2 от КТ (при липсва на друга уговорка), то посочването на нарушеното задължение на работодателя по чл.128, т.2 от КТ е достатъчно за точна правна квалификация на административното нарушение по чл.414, ал.1 от КТ, като същото е конкретизирано с месеца за който не е изплатено възнаграждението и лицата на които не е изплатено.

Не е налице нарушение на правилото на чл.17 от ЗАНН, тъй като представените НП касаят различни от наказаното с обжалваното НП нарушение – неизплащане на възнаграждения за предходен месец или пък нарушения на други разпоредби на КТ.

Предвид горното не са налице основания за отмяна на обжалваното решение, поради което касационната жалба се явява неоснователна. Въззивното съдебно решение като постановено при правилно приложение на материалния закон и липса на съществени процесуални нарушения, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.06.2013г., постановено по НАХД №8047/2012г. по описа на СРС, 96-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.